

ամեն երկրի հայերի բազմութիւնը՝ Մուշից, Քարբերդից, Վասպուրականից և Հայաստանի համարեա բոլոր գաւառներից մարդիկ են խըմբված այսուղ, որոնց 90% համալիներ-քեռնապերներ և ջրկիրներ են: Սրանք թէ որպիսի վիճակ ունեն, որպիսի չարչարանք, որպիսի բնակարան և որպիսի մնունդ,—այս ողորմելիների հակա-մարդկային նիստ ու կացի մասին խօսելը շատ հեռու կը տանիք մեղ. սակայն կարծ պէտք է ասել, որ նիւթականից և մարդավայել կեանքից գուրկ մնացած այդ թշուառները սարսափելի ախտոր վիճակ և կացութիւն ունեն: Առողջապահական պայմանները սրանց բնակարաններում, մնունդի և հագուստի մէջ տմեննեին գոյութիւն չունեն. մի բարոյապէս և Գիղիկապէս, նաև նիւթապէս ընկած դասակարգ, որի գորութիւնը անասնականից ևս ստոր է զարձած. այս հակասողջական և հակարարոյական հանգամանքներն էին պատճառ, որ ամառը շաբաթվայ մէջ 3—4-ը մեռնում էին, թղղնելով հեռու հայրենիքում տուն, տեղ, կին, երեխաներ, ծնողներ և այլն: Սրանցից մի քանիսին թաղելու ժամանակ ներկայ եմ եղել. չափազանց սրտաշարժ էր տեսնել, թէ մեռնողների ընկերները կամ մօտիկ աղդականները որպիսի սրտաձմիկ եղանակով լավիս և ողբում էին նրանց կորուստը՝ իրանք իրանց պատասխանատու համարելով մեռնողների ծնողների և ընտանիքի առջև: Մի երկու անդամ պատահեց ինձ գտնվելու յիշեալ դասակարգի ըլնակարաններում. ապաստարաններ՝ որոնք ներկայացնում են կեղտոտ, խոնաւ, մութը և հոտած ծածկոյթներ՝ որտեղ խողն անգամ ընակութիւն չի հաստատի, բայց և որտեղ հիւանդապակած են լինում տամսաւոր մարդիկ, մերկ տախտակների վրա, ցեխուտ ցնցոտիներով փաթթաթված, որոնց դալկացած, զեղնած և ցամաքած երեխներին բացորոշ կերպով նկատվում է նրանց անկինդան լինելը. այլ սակայն մենք զգացվում ենք այս ժամանակ, երբ մեր աշքերին այսպիսի տխուր տեսարաններ են ներկայանում. մտածում ենք, բայց չենք գործազրում մեր ոյժը ինամենալու, թեթևութիւն տալու այն դասակարգին, որը պիտանի է եղել և պիտանի է ամենքիս, առանց որի ոչինչ գործ տեսնել անկարելի է. բայց ինչ դեռ քիչ ապառաժ զգացմունքներ կան, որոնց ինամենքը և օգնութիւնը բանաւորների-մշակների օրավարձի կտրելումն է կայանում. սակայն դեռ կանդ առնենք այսուղ և այս նիւթի համար սպասենք մի յարմար ժամանակի:

Որուսաստանի հայերը մասնաւանդ մեծ տեղ են
բռնում այս նոր երկրում. Բաթումը՝ «աւետիաց»
երկիր է կարծվում՝ և տեղից վեր կենության
վլում է այստեղ՝ և կարճ ժամանակում փոխում
իր արտաքինն ձեր: Մօդայափոխութիւն՝ չարժ-
ւածքի և հագուստի մէջ, —սակայն երբ լեզուն

Կարծիքները մահմէտական կանանց մասին ևս, իր ուստի մենք կը բաւականանք «հայ կնողով», և պի քաղուածքօրէն առաջ կը բերենք պ. Ելիսէ-նելի կարծիքների դիմաւոր կէտերը:

«....Հայերի մեծ մասը, ասում է պ. Ելիսէնի,
ապրում է Փոքր-Ամիայի մի մասում, որը գեն
Ասորոց թագաւորութեան ժամանակներում կռչ-
վում էր Հայաստան։ Հետաքրքրական է այդ
փոքր, բայց ամուր և դրական ազգի վիճակը, ո-
րը հանելուկ է ոչ թէ միայն պատմագէտի, այլ
և անտրօպօլոգի համար։ Հայաստանը գտնվել է
այն ճանապարհի վրա, որով շատ ազգեր մայր
ցամաքի խորքերից անցել են դէպի Առաջաւոր
Ասրան, բայց երկար տարիների ընթացքում ապ-
րել է անկախ կեանքով։ Եւ մի ազգութիւն, որը
կարողացել է շատ թէ քիչ պահպանել իր ինք-
նուրոյնութիւնը, ակասա Ներովովի և Շամիրամի
ժամանակներից մինչև մեր օրերը, որ կարողացել է
մասամբ պահպանել իր տիալը, սովորութիւնները,
կեզուն և կրօնը, չը նայելով որ աշխարհիս երե-
սին ոչ մի ազգ, չը բաց առնելով և հրէաներին,
այնքան գժբաղդութիւններ չէ կրել, որքան նա,
չէ կարող մոռացվել և իրաւունք ունի շարունա-
կելու իր գուռվաթիւնու։ Խոօժանեան մեծ Աստ-

և աշխատանքը և բարիլնը, կործանվեցան պարսից, մակերդոնացոց և մօնզոլների մեծ պետութիւնները, հին պատրիութեան շատ ազգերը խսպառ անենետացան աշխարհի երեսից, բայց փոքրիկ հայ եռողովուզը բաւական չէ որ ողջ մնաց, այլ և եռ գալիս յոյսերով, տապակիվում է գիտութեան արաւով և աշխատանքի սիրով, զորդացնում է վա

սրբում է, խալոյն երեսում է, որ միմիայն շփանն» է փոխված. օտար լեզուով կոտրատելն էլ դայի կարգն է անցել, և այս ախտն էլ արդէն ուհամբանառում և արմատներ է ձգում մեր ընանիքներում: Այս հանգամանքները արդէն ապոյց են՝ որ դեռ ինքնամանաչութեան-գիւղութեան չենք հասել. ձեսիուտութիւնը իշում է մեզ. այն մարդը, որ իր հայրենիքում, գիւղում արելով և փափախով էր շրջում, այսօք ձեռնոցներով, ձեռափայտով շետապա-ցիւնդրով է շրջում, բառի բուն նշանակութեամբ իրանաց դարձած՝ ուրիշներին բարենել հազիւթանացներով: Բարակ քաղաքավարութեան և ուրբ ճաշակների մէջ աւելի զարգացել և կարելագործվել են զարարացիցները և նովիչեցիւրը. Ռուսաստանի հայերի մէջ մեծամասնութիւնը այստեղ աւելի վերջններս են կազմում: Միհանրապէս մեր հայերի փորբաթիւ մասը անտրականութեամբ և գործակալութեամբ են արագում, իսկ նշանաւոր մասը պարապում է ութագործարաններում՝ թիթեղեայ նաւթաման-որ շինելով: Այս պարապմունքը շատ հեշտ է և ոդիւնաւոր, շատ շատերը սրանով հաց են այթայթում: Մէկ պուղանոց նաւթամանը երեք սրդու գործ է. մէկը թիթեղն է կարում, ևսը իրար հազցնում՝ իսկ երրորդը անազը ում կացնում. այժմ ենթալրենք թէ իմ սժինս միմիայն անագելն է, հատեաբար քանի ոտ անագով կացնել կարողանամ՝ այնքան կօտկ պէտք է ստանամ (իւրաքանչիւրի համար իթեղ կարելը մէկ կօտէկ է, հազցնելը՝ մէկ, պցնելը՝ մէկ) և լինում են այնպիսի ճարպիկներ-բացաշարժներ՝ որոնք 250—300 հատ կացնում են և նոյնքան կօտէկ էլ ստանում: Աչքի առաջ նեհնաւով այստեղի հայերի ստուար բազմութիւն, պէտք է նկատել, որ սրանց մէջ ընտանիքը համեմատաբար շատ քիչ են. ընդամենը 130—140 տուն՝ և որոնց մեծ մասը տրապիզոնցից են. նոր սկսում են արդէն ընտանիքներ և աւելանալ: Այն մարդիկ, որոնք իրանց գործին մնունաւոր ընթացք են տուել, այսպիսիները բեռւմ են և իրանց ընտանիքները: Պէտք է նկատել, որ գործակատար թէ արհեստաւոր, իւրամանչիւրը իր չափով մեծ փողեր են վերցնում. պկայն բոլորը վատնվում և գոլորշիանում ընտանիքը ունենալու պատուաւոր վիճակին առ քիչերն են արժանանում. եթէ այս ման մէկի հետ խօսք է բացվում, արդարացնում իրանց, իրը թէ նշին ուօժիկ կամ արդիւնքնենաւոր աստղուակ ունենաւ, ուս շատ սիստ և

անդամայն աւելորդ պատճառ. է. գործ ունեցածինք եթէ չափ ու սահման դնեն իրանց մակութիւնսերին, այն ժամանակ զիւրին է աւանանալ և ընտանեկան կեանքը վայեկել. հերոց ժամանակում հիւմն ու մասգործն են «ջօրպարու», «շլապով» և ձեւնոյներու, են ա-

զրականութիւնը, ուսանում է, ձգում է զէ-զրականութիւնը և շատ բանի արդէն հասել է: Այդ գործ իրօք աւելի մեծ հանիւուկ է կազմում աստմութեան համար, քան հրէաները և պնչութը: Այդ երկու աշխարհային քաղաքացիները ուրելի է ասել, որ մշտական թափառաշվիկներ գոցա համար հայրենիք չը կայ. սի բեն-իբի տրիա, բայց երկրագործ հայը չը թողեց իր հայրենիքը, և Վանից ու Արարատից հեռու չը գլուխ: Ներկայ ժամանակներում, չը նայած իր ած ծանրութիւններին, հայը տարբերված է ոչ միայն իր տիրողից, օսմանցիից, որը արագութեամբ դէպի քայլայումն է առաջ գնում, և առաջարոր Ասիայի բոլոր ազգերից: Աւելի գրացած կուլտուրականութիւն, մեծ սէր գէպի թութիւնը, մեծ ինչցիատիկ առեսրի և արդիւրերութեան մէջ,՝ աշխուժութիւն և ընածին լացիութիւն,—այդ բոլորով աչքի են ընկնում յերբ—յոցների հակառակորդները—Անսալովիա-լսաղաղ տիրապետութեան դործում: Այդ գեղիկ երկրի շատ տեղերում խակապէս տուն չը է, որը հայերի շինած չը լինէր, մի տեղական ոծուած չը կայ, որը նոցա ձևոքով չը լինէր տարաստած, պատղ չը կայ, որը զուրս հկած չը էր նույն առենեւու:

Եր աղաք այդպատճեց՝ տանիք բա հայութ հայը շատ բանով պարտական է իր թէ օք լուհին օգնականին—կն ոջը Արշու զործուն ներութ արդարացի կերպով կարող է համարվել և աղքի գլխաւոր յենակէտերից մէկը: Կարելի յափեց սմել, որ հայուհին կազմում է այն զանգ- ըլ: Ա ծը, որը ամբափառում է հայ բնաւանիքը, և

Նութեան մէջ մտնում. տուրնիւրը, շեապան,	Պետք
էտը, ապարանջանները, մատանիները, ոսկէ	Գլխան
սյովլ ժամացոյցը և այն, փեսայցուին քար-	խախոս
նոդ անող այս զարդարանքը, հարօնացուի	թիւն ո
որ առաջին պայմանն են, որոնք նորահարսի	տի վրա
առձեւութեան ընկերներն են համարվում. շատ	մեծացն
զ է, որ այս պայմանների տակ ոչ կարելի է	
անանալ և ոչ կարելի է տուն ու աեղ պա-	Պաշտ
սակայն ով է այս պայմանները ստեղծողը և	է, որ ի
ովը, —յայտնի բան է, թեթեամիտ մարդիկ	հսագիս
նայը:	
որ է խոստովանել, որ մեր այստեղի հայե-	Մեկ
ջջ հասարակական կեանք չը կայ. ընկերա-	կին նա
համերաշխութեան—ոգի չը կայ. ամենքը	րաշխու
ում են լրանց համար և բարեկամական յա-	
րութիւնը կարծես թէ պայմանական է դար-	։ Արդ
Այս ամենի այսպէս լինելը ընական է,	շփոթվու
ենու այստեղի ընակիչները բոլորը եկորներ	ել իր
լրանց հայրենիքում անդործ մնացած հայե-	բան պ
ցոտեղ են հաւաքված:	ինչ որ
	չէ ել կ
	սում:
ՆԵՐՔԻՆ ԼՈՒՐԵՐ	
—	
ող զրում են գանձակից հետեւալը: «Հոկ-	ՕԹԵՍ
երի 27-ին, ժամը 11-ին, կաթողիկոսը եկաւ	պատահ
ուղ. մտաւ եկեղեցի ազօթելու, իջևանեց	տնի կա
աթեանների տանը. մի երկու ընդունելու-	22-ին հ
ներ արեց, ճաշեց ներկայութեամբ նահան-	կաշուց
ետի, և ժամը 4-ին դարձաւ Աղոտաֆա, ու	և ուռչ
ոկից ել ուղեղորդեց Եջմիածին: Կաթողիկո-	րածգու
սամանակ չունեցաւ կարգագրելու դպրոցա-	հիւանդ
եկեղեցական, աղքատանոցի և ուրիշ շատ	սիրտը,
ած հարցեր, որոնք տնօրինութեան են կա-	
»	
—	
երջապէս Թիֆլիսի «Հայերէն զրքերի տպա-	ԲԱԳԻ
թեան» ընկերութեան անունով գոյութիւն	հասարա
ցող վարչութիւնը հոկտեմբերի 27-ին նիստ	նութեան
ցաւ: Այդ նիստի մէջ վարչութիւնը մի ան-	նուելնե
սելի քաջութիւն ցոյց տուեց, —այն է,	կասպե
ց ընդհանուր ժողովը հրավիրել 1889 թիւ	հազար
լարի 8-ին, նոր ընտրութիւններ անելու և	ցրին 8:
ութեան հաշիւնները տեսնելու համար: Երկու	Լալայե
ոց աւելի է որ այդ խոճուկ ընկերութիւնը	րութիւն:
անուր ժողով չէ ունեցել, և վարչութեան	աջահաւ
երը ոչ քննուել և ոչ էլ տեսել է: Բայց զրա-	իսկ կ
ը պէտք է եղակացնել, որ յունվարի 8-ի	քաղաքա
անուր ժողովը մեծ գործ կունենայ անելու՝	կերութ
» որ պէտք է յսէ և քննէ երկու ու առավա	տուի,
» ու մի մի լ	

Համար և գործերը: Ոչ այդ բոլորի համար
ուանձին աշխատանք չէ հարկաւոր նախայն
ճառուղի որ վարչութիւնը համարեա ոչինչ չէ
և երկրորդ այն պատճառով՝ որ նա, ինչ-
ասում են, աւելորդ է համարել մանրամասն
ներ պահել:

հետ միասին ամբողջ հայ ժողովուրդը: լընելով ընտանիքի ամրութիւնը, ընտանե-
օջաղի սրբութիւնը և ամուսնական առա-
րի մաքրութիւնը, հայուհին դրանով էլ պահ-
ող է և ողջ ազգի ամբողջութիւնը, որը
անդամ մօտ է եղել խորտակման: Աշ-
ասսիրութիւնը, որը կազմում է հայուհու գըլ-
ր առաքինութիւններից մէկը, ձևակերպում է
ի բնաւորութիւնը: Նա միշտ ոտի վրա՞ է,
աշխատում ու հոգում է տան մասին, հա-
ակ կարելի է ասել, որ աշխատանքը երբէք
ուանում նրա ուկեայ ձեռքերից: Բայց այդ
կան աշխատանքը հայուհու համար այնպի-
արսափելի ծանրութիւն չէ, ինչպէս այդ
իլի է քուրքերի, արաբների և Եգիպտոսի
հաների վերաբերութեամբ: Այդ տարբերու-
թ բացատրվում է ինքն իրան Մինչդեռ այդ
ն ազգերի մէջ շատ անդամ կնոջ վրա
մ են ինչպէս մը աշխատող անսասոնի վրա,
դարսաւոր է միշտ աշխատել ընտանիքի և
անդամ ոչինչ չը չինող մարդու բոլոր պէտ-
թիւն տալու համար, հայուհին աշխա-
տ է սիրով, որովհետև նրա մարդն էլ, ինչպէս
նոյնագէս աշխատում է իր տան և իր ըն-
թիւ համար:

Եթի ընտանիկան ծանր աշխատանքներից,
ինչն, լինի նա հարուստ թէ աղքատ, կին
փորդ, պարապում է նոյնագէս և արհեստ-
ու այդ էլ կարծէք այն նպատակով, որ
նի դէպի աշխատանքը ունեցած իր ծարա-
յն բոլորը, ինչ որ հագնում է հայ ընտանի-
քի թէ միհամ ևառամ, ու ի առառաջաւոր գորգերը

Երբուրգի լրագիրները հաղորդում են, որ
ների մինիստրութիւնը հրաժարվել է ծր-
ոփ մօնօպօլիայի մտքից, և այժմ մտադրու-
թնի նոր փոփոխութիւններ անել ծխախո-
ս դրած հարցերի մէջ, որպէս զի աւելի
ի պետական գանձարանի արդիւնքը:

—

ունական հաղորդագրութիւններից երեսում
թոյլատրված է գումարել Մօնկայում VII
ական ժողով:

—

զրում են Գանձակից: «Այստեղացի տի-
րաբաթեան նուիրեց, յօդուա Եջմիածնի վե-
թեան 2,000 բռչի»:

—

Հագանքը՝ քանի գնում է աւելի և աւելի
ում է և կորցնում է իր խելքի մնացորդն
№ 42-ի մէջ, ուզենալով անպատճառ մի
ատասխանել «Սշակին», նա իր քթի տակ
մրմնջում է «Սշակի» դէմ, այնպէս որ
արելի հասկանալ խկապէս թէ ինչ է ա-

Ա.ՑԻՑ մեզ գրում են. «Այս օրերս այստեղ
եց մի արտասովոր դէպք. Օդեսայում յայ-
շեգործ ֆրանսիացի Բարբերակ, ամսիս
ուում կաշու հետ գործ ունենալիս՝ ձեռքը
մի անյայտ հիւանդութեամբ վարակվում է
ում. այդ ուռուցքը արագութեամբ տա-
մ է մարմնու միւս մասերում և վարակիչ
ութեան թոյնն արիւնի միջոցով հասնելով
իսկոյն մեռնում է նրանու»

—

Ա.ՑԻՑ մեզ գրում են. «Բագուի ոգևորվող
սկութեան մի մասը Եջմիածնի վերաշի-
ն համար կաթողիկոսին տուեց հետևեալ
ըր. Բալախանում պ. Ծատուրեան և
ան ընկերութեան նախագահը — մի մի
լուրի. մի խումբ հարուստներ ներկայա-
000 ր. հանդանակած գումարը. պ. Գ.
ան տուեց իրեւ աջահամբոյր 4,000
մի գերձակ, Այդինեան անունով, իրեւ
բոյր մատուցեց արծաթի հին դրամներ:
աթողիկոսը հետևեալ նուէրները տուեց՝
ոգլխի տեղապահ և Մարդասիրական ըն-
եան նախագահ պ. Անտօնիանին մի ծխա-
խակ ոստիկանապետին և պ. Լալայեանին
թանգարդին մատանի»:

եմբերի 30-ին, առաւտօնեան 61½ ժամին,
ում զգալի եղաւ մի թեթև երկրաշարժ՝
ոց դէպի արևմուտք ընթանալով:

ստասէր հայուհին. նա միաժեսակ հմառւ-
և կարում, և մանում և գործում է. հա-
ձեռքով պատրաստած կտակի, քաթանի և
կ բրդի գործուածները ոչ թէ միայն ըն-
պէտքերին են լիութիւն տալիս, այլ և
մհանվում են նոյն իսկ այնպիսի տեղեր,
այերով չեն բնակեցրած: Եւրօպական մա-
տուրային ապրանքները, որոնք հեշտո-
գործածութիւնից դուրս են զցում Արե-
եռապործները, գդուարութեամբ են մըր-
ոյ կնոջ ձեռագործի հետ, որովհետև նա
ստում է և էժան, և ամուր և շուտով:
Ենտանիքի համար հագնելիք և ամեն
շորերի համար հասարակ կտորներ
ստելուց, հայուհին վաճառելու համար
է աւելի թանգազին ապրանքներ բամ-
բրդից և մնաքսից: Այդ գործուածները,
ծ որ պատրաստվում են և ձեռքով և
տական գործիքներով, բայց իրանց յատ-
մբ պակաս չեն եւրօպական մանուֆակ-
տութիւնների գեղեցիկ արդիւնաբերութիւն-
ատերը, որոնք ամենուրեք անուն են
և որոնք ի ցոյց են դրվում մեր արե-
ապրանքներ վաճառող խանութների պա-
ներում, պատրաստված են կովկասի,
ստանի և Անատօլիայի հասարակ հայու-
հեռքով: Տրավլիզնից, Եւգոկիայից, Վա-
րդումից և Բիթլիսից եկող նուրբ շապիկ-
նեսորբիչները և սալանները, այժմ մազից
տած գործուածները, գեղեցիկ և ամուր
և կապերանները, որոնք պարսկական են

